

Chris Ryan
Missie 2

SCHIETSCHIJF

‘Wie vrede wenst, dient zich voor te bereiden op oorlog.’

VEGETIUS

1

Marriott Hotel, Rio de Janeiro, Brazilië, 19.20 uur

De schaduw was afkomstig van een man in een pak, een man met een naam.

‘Leo Land,’ zei de man in het pak. Hij had een flinke aardappel in zijn keel. ‘En jij moet Joe Gardner zijn. Onthoud mijn naam goed, beste man. Misschien ben ik wel je laatste vriend op aarde.’

Gardner kneep zijn ogen tot spleetjes, hij was op z’n zachtst gezegd verbaasd dat de man in het wit linnen pak zijn naam wist. Land reikte hem de hand. Hij zag er jonger uit dan zijn toon deed vermoeden. Hij was wat je noemt een keurige kerel. Hoekige kaaklijn, haar dat in gladde golven op zijn hoofd lag. Door zijn houding wekte hij de indruk dat alles en iedereen van hem was, hij was het type dat Gardner zo vaak had gezien op foto’s uit de koloniale tijd.

Land hielp Gardner overeind, hij ving een vleug op van zijn heerlijke eau de toilette.

‘Ik heb je al verteld hoe ik heet,’ zei hij. ‘Misschien kun je wel raden voor wie ik werk.’

‘Buitenlandse Zaken?’

‘Nee, dat niet,’ antwoordde Land en hij schudde zijn hoofd.

‘Maar wel voor de overheid.’

‘Secret Intelligence Service. Of zoals een leek het zou noemen: MI6.’

Contraproliferatie. Goeie genade, kerel, je ruikt nogal.'

'Ik heb wat sightseeing gedaan.'

'Tja, het is me wel een dagje geweest, hè? Kom, we gaan een eindje wandelen.'

'Neem een hond, zou ik zeggen.'

Het gezicht van Land verstrakte. 'Je zit in een benarde situatie, Joe Gardner, ik ben de enige die je kan helpen. Als ik jou was zou ik die vijandige houding maar laten varen en meekomen.' Hij glimlachte. 'De boulevard langs het strand schijnt op dit uur van de dag heel aangenaam te zijn.'

'Kan ik ook weigeren?'

'Uiteraard,' zei Land. Maar Gardner wist drommels goed dat als hij Land nu nul op het rekest gaf, ze hem op een andere manier in de hoek zouden drijven. Zo ging dat nu eenmaal bij de Dienst. Ze gaven je het idee dat je een keus had, terwijl je in feite geen moer te kiezen had.

Ze liepen naar de boulevard. De zwarte en witte steentjes waren in golfpatronen gelegd. Een stuk of tien meisjes slenterden voorbij en lieten een geur van factor vijftig en seks achter. Door alle lampen leek de Atlantische Oceaan wel een verlicht voetbalveld.

'Denk je dat iedereen een tweede kans krijgt, Joe?'

'Ik denk dat iedereen één kans krijgt. Daarna is het aan de goden.'

'Interessant... Persoonlijk denk ik dat iedereen het recht heeft om nog een keer een ei onder de kip te leggen. Maar nu loop ik op de zaken vooruit.'

Land plukte een sigaret uit een rood pakje Pall Mall. Gardner zag de Cartier om zijn pols. De Dienst zorgt goed voor zijn medewerkers, dacht hij.

'Je avontuurtje in de favela is groot nieuws. Zesentwintig doden, veertig gewonden. Bloedigste dag in tijden, zeggen ze. Maar daar kun jij natuurlijk niets aan doen.'

'Ik heb een excuus: zij begonnen.'

'We moeten praten, onder vier ogen,' zei Land. Hij zoog gretig aan zijn peuk, de rook dreef langs Gardners gezicht.

'Dat zou heel leuk zijn, vriend, maar mijn vliegtuig gaat zo.'

Gardner liep met stevige tred de boulevard af.

‘Dat ga je niet halen, vrees ik,’ riep Land hem na. ‘Nogal lastig voor een dode om in te checken.’

Gardner bleef als aan de grond genageld staan. Hij keek naar de drukke weg. Auto’s schoten als lichtspoor kogels door het schemerdonker. Mensen genoten van hun avond, giechelend, hand in hand, terwijl hij naar zeewater en stront rook en een MI6-agent hem van de wijs probeerde te brengen.

‘Misschien vind je het wel interessant om te weten,’ vervolgde Land, ‘dat een van de lijken die de BOPE in Barbosa vond, grote gelijkenis blijkt te vertonen met de foto in jouw paspoort. Ze hebben er zelfs een naam aan kunnen koppelen: Joe Gardner. Een chirurg is nu met het lijk bezig. Hij zet er een kunsthand aan, precies zo een als jij hebt.’

Land trapte zijn Pall Mall plat onder zijn suède schoen.

‘Je bent officieel dood.’

Gardner draaide zich als door de bliksem getroffen om. Zijn bloed begon te koken. Twee tellen later stond hij vlak voor Land, hun gezichten waren zo dicht bij elkaar dat hij de nicotine kon ruiken. Land kantelde zijn hoofd naar achteren.

‘Als je niet bij de Dienst had gezeten,’ zei Gardner, ‘was ik niet de enige man op deze boulevard voor wie het laatste uurtje geslagen heeft.’

‘Ik zit in het Marriott. Kom, dan gaan we nog wat drinken en kletsen.’

‘Waarom zou ik jou vertrouwen?’

‘Omdat je anders, beste kerel, het einde van de straat niet eens haalt.’

Gardner liet zijn blik langs de hotels en bars aan de Avenida Atlântica gaan. Alles wat geel, roze en wit was, lichtte op in het platinawitte licht van de straatverlichting en koplampen. Het Marriott leek zijn middelvinger op te steken naar de rest van de stad en torende hoog boven de andere gebouwen uit. Een eindje verderop stonden de vriendjes van Land te wachten op het teken om hem af te tuigen.

‘Alsjeblieft,’ zei Land en hij gooide Gardner een sleutelkaart toe. ‘Kamer 307. In de kast hangen een schoon overhemd en een spijkerbroek. En ik zou het zeer op prijs stellen als je meteen even een

douche neemt. Ik zie je over twintig minuten in de bar.’

Hij nam een douche en trok schone kleren aan. Hij verwisselde zijn Timberlands voor zwartleren instappers en pakte een zonnebril van Ralph Lauren. Nog een laatste blik in de spiegel. Hij zag eruit als iemand die in een realityshow op zoek gaat naar zijn droomhuis.

In de Terráneo-bar was het borreltijd. Het waren vooral de rijken die hier kwamen. Gardner had Land zo gevonden. De MI6-man in Brazilië zat aan een tafeltje bij het raam. Hij had zijn jasje smaakvol over de stoelleuning gehangen en de mouwen van zijn gekreukelde witte overhemd tot aan zijn ellebogen opgerold.

‘Caipirinha?’ vroeg Land toen er een ober bij hun tafel bleef hangen.

‘Doe maar een pilsje,’ zei Gardner.

‘Nu je weer terug bent in de beschaafde wereld,’ zei de agent, ‘zit je waarschijnlijk met een hoop vragen. Sta mij toe enige opheldering te bieden.’ De ober kwam een fles brengen waarop Antarctica stond.

Land vouwde zijn handen in zijn schoot. ‘Het is heel eenvoudig. Vanaf het moment dat je in Rio landde heeft de Dienst je in de gaten gehouden.’

Gardner staaarde hem onbewogen aan en nam een slok Antarctica. Het bier pepte hem op.

‘Wij vingen het gesprek met Bald op. Ongetwijfeld wist hij dat de BOPE alle telefoontjes en berichten opvangt die de favela in en uit gaan, want hij gebruikte een code. Maar die code was natuurlijk niet zo heel lastig te kraken, en we waren dolblij dat hij je om hulp vroeg. John was namelijk een beetje stil de laatste tijd.’

De geur van citroen en chilipeper walmde over het tafeltje toen een andere ober aan kwam zetten met gekookte cassave, gefrituurde aardappelkoekjes, gebakken kippenlevers en gerookte rode worstjes met diverse kruiden. Hij schikte de schalen zorgvuldig op hun tafel.

‘Ik hoop dat je honger hebt. Alles is even verrukkelijk, maar ik kan de gestoofde koeientong van harte aanbevelen.’

‘Ik heb ineens geen trek meer,’ zei Gardner en hij schoof de schalen opzij. ‘Je wist al die tijd al van John?’

‘Jazeker,’ zei Land terwijl hij een gebakken visballetje in zijn mond stopte. ‘Wij zijn al zo’n zes maanden op de hoogte van zijn plannetje met die cocaïne. Echt, je wilt niet weten hoeveel gedoe je ons bespaard hebt door je vriend te hulp te schieten.’

‘Dat is hij dus niet meer. Hij is als een vreemde voor mij,’ Gardner verbeterde zichzelf meteen. ‘Wás.’

‘Dat laatste klopt niet helemaal, kerel. Bald wist uit die helse favela te ontsnappen en vliegt op dit moment over de Atlantische Oceaan in een gehuurde Hacker-Craft die wordt bestuurd door een van onze undercoveragenten. Als we een verrekijker hadden gehad, hadden we hem langs kunnen zien scheuren.’

Gardners bloed begon te koken. ‘John leeft nog en jullie laten hem gewoon gaan?’

‘We moesten wel. Dat is de enige manier om zijn smokkelvriendjes te leren kennen.’

Hij nam nog een slok bier. Na drie teugen was de fles al half leeg.

‘John vertelde dat hij van plan was de pakjes per boot naar Santos te brengen en dat een vriend van Dave Hands het spul vanaf daar verder zou brengen. Zijn dat de vrienden die je bedoelt?’

Land knikte snel. ‘Ze gebruiken een nogal ongebruikelijke route. De cocaïne moet door een fregat van de Royal Navy het land uit worden gesmokkeld. De HMS Lizard. Uit onze informatie blijkt dat Bald bevriend is geraakt met Stephanie Wright, een sergeant bij de marine. We vermoeden dat Hands als tussenpersoon heeft gefungeerd. De volgende haven die de Lizard aandoet is Gibraltar, waar Bald de cocaïne waarschijnlijk zal doorverkopen aan...’

‘De volgende schakel.’

‘Juist. Daarom willen we nog geen spaak in Balds wielen steken, als je begrijpt wat ik bedoel.’

Gardner staaarde naar buiten. Uit de luidsprekers in de bar borrelde latin jazz. De honderden stemmen op de achtergrond werden luider en galmden in zijn oor, alsof hij pal naast een turbinemotor stond.

‘En wat is mijn rol hierin?’

‘Ah, het echte werk.’ Land likte zijn vingers af. ‘Wij willen dat je Bald achternareist naar Gibraltar. Zodra hij de coke heeft verkocht,

moet je Bald aanhouden. We willen hem levend in handen krijgen. Hij kent de diverse schakels in de ketting, en als we die bende willen oprollen zullen we die moeten breken.’

Gardner liet de woorden van Land bezinken.’

‘Jullie hebben mijn dood in scène gezet omdat John anders zou denken dat de boel verraden is?’

‘Exact. En wat zijn handlangers aangaat, de BOPE-kapitein is dood en meneer Hands ligt hier om de hoek in coma, in het Copa D’Or Ziekenhuis. Op kosten van de belastingbetaler. Ze hebben me verteld dat hij kan genieten van een fraai uitzicht op de zee, als hij ooit nog wakker wordt.’

De ober kwam de halflege schalen met hapjes weghalen. Hij gebaarde naar de lege fles Antarctica. Nog een? Gardner schudde van nee en vroeg om een glas water.

‘Voor jullie is het natuurlijk leuk om zo’n bende op te rollen, maar wat heb ik eraan?’

Land veegde met zijn servet zijn mond af, Gardner durfde te zweven dat hij daarmee een glimlach verhulde. ‘Een onvervalste opportunist. Wij geven jullie wel een verdomd goede opleiding. Maar goed, zeg het maar, Joe. Ik heb iets in gedachten en jij ongetwijfeld ook, maar daar komen we vast wel uit.’

‘Geld interesseert me niet.’

Land fronste. ‘Wat dan wel?’

‘M’n oude stek.’

‘Bij de SAS?’

Gardner knikte.

‘Dat zal niet gaan. We hebben heel wat in de melk te brokkelen, dat weet je zelf ook, maar morrelen aan de toelatingseisen van zo’n keurkorps, dat lukt zelfs ons niet. En dan nog, die hand van jou...’ Hij haalde bij wijze van verontschuldiging zijn schouders op.

‘Het spijt me, vriend. Het is dat of het is niets.’

Land zweeg, zijn blik rustte op zijn wijnglas.

‘Misschien kunnen we iets anders regelen. Niet aan het front, maar in burger. Meer op de achtergrond. Onopvallend korte metten maken met mensen die een bedreiging vormen voor de nationale veiligheid. Officieel hoor je dan bij de SAS, maar je werkt in feite voor

de Dienst. Als ik dat zou kunnen regelen, hebben we dan een deal?’

Het jaar aan de zijlijn had Gardner hard gemaakt, zijn kijk op de wereld en hoe die in elkaar stak was cynischer geworden. Maar god-
allemachtig, dit klonk verleidelijk. Ergens in zijn hoofd klonk een
stemmetje dat zei dat er een tijd was geweest dat hij de Dienst wél
vertrouwde, maar dat hij op een gegeven moment zijn vingers had
gebrand. Het voorstel van Land was te mooi om waar te zijn.

‘Ik heb wat in je dossier gesnuffeld,’ vervolgde Land. ‘Je bent een
commando, de wereld van de SAS is de enige wereld die je kent. Ik
geef je de kans om terug te keren in de magische cirkel.’

‘En als ik dat nou niet wil?’

‘Dan zal ik groen licht moeten geven aan degenen die je kunnen
uitschakelen. En dat is geen loos dreigement. Er zitten een stuk of
tien agenten in Rio. Acht van hen zitten zelfs in dit hotel. Zoals ik
al zei, Bald mag absoluut niet denken dat zijn plan in de soep kan
lopen. Ik kan je onmogelijk zomaar laten gaan.’

Gardner vond het vreselijk om toe te geven, maar Land had hem
bij z’n ballen. Misschien dat hij die agenten in Rio nog wel aankon,
maar dan? Ze zouden de jacht op hem openen. Met alle mogelijke
middelen, terwijl hij niet eens een paspoort en geld had. Vroeg of
laat zouden ze hem omleggen.

Los daarvan, hij miste de SAS. Hij miste de kameraadschap, de
structuur die het werk bood. De aanpassing aan de burgermaat-
schappij was lastig gebleken, daarom was hij ook gaan dolen. Dit
aanbod is niet niks, zei hij tegen zichzelf. Een unieke kans om weer
te gaan doen waar je zo goed in bent.

‘Wat kan het me ook schelen,’ zei hij. ‘Ik doe mee.’

‘Heel verstandig. Welkom terug.’

Land vroeg iemand die achter Gardner stond om de rekening.

‘Goed, ik kan niet vaak genoeg zeggen dat het essentieel is dat we
Bald levend te pakken krijgen en dat we hem pas ná de deal arres-
teren. Als we er te vroeg bij zijn, krijgt hij in de rechtbank misschien
net iets te veel speelruimte. Hij moet op heterdaad worden betrapt.’

‘Geen probleem,’ zei Gardner. ‘Ik moet alleen weten waar en wan-
neer.’

‘Ga naar de Carioca op de Rua Bolívar. Vraag de bareigenaar naar

een vrouw genaamd Carlotta. Deze Carlotta weet dat je komt. Ze zal je een pakje geven. Daar zitten een nieuw paspoort in, ponden om te wisselen en de sleutels van een hotelkamer op de Rots. Er zit ook nog een mobieltje in met een veilige verbinding. Mij niet bellen, ik bel jou, maar dat weet je wel. Alles duidelijk? Mooi.'

Land stond op en gooide nonchalant een zwarte creditcard van American Express op tafel.

'In het leven draait alles om die tweede kans, Joe,' zei hij terwijl hij zijn jasje aantrok. 'En die heb je zojuist gekregen.'